

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-194/20 – 1

Υπόθεση C-194/20

Αίτηση προδικαστικής απόφασης

Ημερομηνία καταθέσεως:

8 Μαΐου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Γερμανία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

7 Μαΐου 2020

Προσφεύγοντες:

BY

CX

DW

EV

FU

Καθού:

Δήμος του Duisburg

Δ Ι Α Τ Α Ξ Η

Στη διαδικασία ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου

1. BY,
2. CX,
3. DW,

4. EV,

5. FU,

όπου οι προσφεύγοντες 3 και 4 εκπροσωπούνται από τους γονείς τους, ήτοι τους προσφεύγοντες 1 και 2, άπαντες κάτοικοι: [παραλειπόμενα] Duisburg,

προσφεύγοντες,

[παραλειπόμενα]:

κατά

Δήμου του Duisburg [παραλειπόμενα],

καθού,

με αντικείμενο

δίκαιο αλλοδαπών (άδεια διαμονής κατά το άρθρο 4, παράγραφος 5, του AufenthG [Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet -νόμου περί διαμονής, απασχολήσεως και εντάξεως των αλλοδαπών, στο εξής AufenthG-], εν προκειμένω διάταξη περί αναστολής διαδικασίας και προδικαστικής παραπομπής)

το 7ο τμήμα του Verwaltungsgericht Düsseldorf

στις 7 Μαΐου 2020

[παραλειπόμενα]

διατάσσει:

Αναστέλλει τη διαδικασία.

[σελίδα του πρωτοτύπου 2]

Ζητεί την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Περιλαμβάνει το δικαίωμα το οποίο παρέχει το άρθρο 9, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως στα τέκνα τουρκικής ιθαγενείας και δικαίωμα διαμονής στο κράτος μέλος υποδοχής χωρίς περαιτέρω προϋποθέσεις;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

α) Προϋποθέτει το από το άρθρο 9, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως δικαίωμα διαμονής

ότι οι γονείς των ευνοούμενων από τη διάταξη αυτή τέκνων τουρκικής ιθαγενείας έχουν ήδη αποκτήσει δικαιώματα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, ή από το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως;

β) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 2.α): πρέπει η έννοια της νόμιμης απασχολήσεως στο άρθρο 9, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως να ερμηνεύεται με τον ίδιο τρόπο όπως και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως;

γ) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 2.α): μπορεί να αναγνωρισθεί δικαίωμα διαμονής σε τέκνα τουρκικής ιθαγενείας κατά το άρθρο 9, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ευθύς μετά τη συμπλήρωση (μόνον) τριών μηνών νόμιμης απασχολήσεως ενός από τους γονείς στο κράτος μέλος υποδοχής;

δ) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 2.α): απορρέει από το δικαίωμα διαμονής των τέκνων τουρκικής ιθαγενείας χωρίς περαιτέρω προϋποθέσεις και δικαίωμα διαμονής υπέρ ενός ή υπέρ αμφοτέρων των εχόντων δικαίωμα επιμελείας γονέων;

I.

Οι προσφεύγοντες είναι Τούρκοι υπήκοοι. Οι προσφεύγοντες 1 και 2

(το Τμήμα αναφέρεται και' αυτή την αριθμητική κατάταξη όχι στην επιλεγείσα από τους προσφεύγοντες με το δικόγραφο προσφυγής απαριθμηση, αλλά στην πραγματοποιηθείσα από τη διοίκηση του δικαστηρίου πρόταξη των γονέων στους προσφεύγοντες)

είναι οι γονείς των προσφευγόντων 3 έως 5, από τους οποίους η προσφεύγουσα 5 είναι ήδη ενήλικη.

Ο προσφεύγων 1 ταξίδευσε με θεώρηση εισόδου στην Γερμανία στις 5 Σεπτεμβρίου 2015 και έλαβε από τον καθού δήμο στις 4 Νοεμβρίου 2015 άδεια διαμονής για την άσκηση δραστηριότητας αυτοαπασχολούμενου (ως οδηγού φορτηγού οχήματος) με διάρκεια ισχύος έως τις 27 Μαρτίου 2017.

Οι προσφεύγοντες 2 έως 5 ταξίδευσαν στη συνέχεια μαζί στο ομοσπονδιακό έδαφος, στις 19 Φεβρουαρίου 2016, με θεώρηση διάρκειας ισχύος έως τις 16 Μαΐου 2016 για συνένωση οικογένειας και έλαβαν, στις 20 Απριλίου 2016, άδεια διαμονής κατά τα άρθρα 30 και 32 AufenthG, διάρκειας ισχύος ομοίως έως τις 27 Μαρτίου 2017.

Η προσφεύγουσα 2 εργαζόταν ως βοηθός αποθήκης στην MKS Kurierservice Metin Sariözüm στο Duisburg, η οποία ανακοίνωσε στον Deutsche Rentenversicherung [οργανισμό ασφάλισης γήρατος] περίοδο απασχολήσεως από την 1η Φεβρουαρίου [Σελίδα του πρωτοτύπου 3] έως τις 30 Απριλίου 2016 (τρεις μήνες). Δηλώθηκαν περαιτέρω περίοδοι απασχολήσεως για τα χρονικά διαστήματα από 15 Νοεμβρίου έως 31 Δεκεμβρίου 2017, από 1η Ιανουαρίου έως 15 Ιανουαρίου 2018 και από 1η Αυγούστου έως 31 Δεκεμβρίου 2018.

Οι προσφεύγοντες 3 έως 5 φοιτούν σε δημόσια σχολεία –όπως πιστοποιείται από 21ης Ιουνίου 2016– στο Duisburg.

Μετά τη λήξη της διάρκειας ισχύος των αδειών διαμονής που χορηγήθηκαν, ο καθού επιβεβαίωσε στους προσφεύγοντες την πλασματική συνέχιση των αδειών.

Την 1η Δεκεμβρίου 2017, ο προσφεύγων 1 δήλωσε διακοπή του επιτηδεύματός του, μετά την έκδοση καταδικαστικής αποφάσεως για αμελή οδήγηση χωρίς άδεια οδήγησης. Την 1η Φεβρουαρίου 2018 δήλωσε εκ νέου επιτήδευμα (μεταφορές με μικρά φορτηγά αυτοκίνητα έως 3,5τ).

Με υπόμνημα δικηγόρου της 2ας Οκτωβρίου 2018 οι προσφεύγοντες ανακοίνωσαν ότι ο προσφεύγων 1 θα εργασθεί μελλοντικά ως μισθωτός και ζητεί άδεια διαμονής κατά το άρθρο 18 AufenthG ή κατά οποιονδήποτε άλλον νοητό κανόνα. Ανακοίνωσε ότι η προσφεύγουσα 2 επίσης εργάζεται και πάλι από την 1η Αυγούστου 2018, ενώ οι προσφεύγοντες 3 έως 5 εξακολουθούν να φοιτούν σε σχολείο. Για τα τέκνα απορρέουν δικαιώματα διαμονής από το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως και από το άρθρο 3 της αποφάσεως 2/76 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

Κατόπιν ακροάσεως των προσφευγόντων, ο καθού αρνήθηκε με αποφάσεις της 18ης Μαρτίου 2019 να παρατείνει ή να χορηγήσει άδειες διαμονής, κάλεσε τους προσφεύγοντες να εγκαταλείψουν τη χώρα εντός 30 ημερών από τη γνωστοποίηση της αποφάσεως, με απειλή απομακρύνσεως στην Τουρκία σε διαφορετική περίπτωση. Ως αιτιολογία εκτίθεται ότι ο προσφεύγων 1 δεν ασκεί πλέον δραστηριότητα αυτοαπασχολούμενου. Το πραγματοποιούμενο από τη μισθωτή δραστηριότητα εισόδημα δεν εξασφάλιζε, όπως απαιτείται από το άρθρο 5, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, AufenthG, το βιοτικό επίπεδο για την υποχρεωτική κοινότητα βίου των προσφευγόντων.

Οι προσφεύγοντες άσκησαν στις 22 Μαρτίου 2019 προσφυγή, με την οποία εμμένουν στο αίτημά τους για χορήγηση ή παράταση άδειας διαμονής.

Προς αιτιολόγηση προβάλλουν ότι οι προσφεύγοντες 3 έως 5 ζούσαν νομοτύπως με τους γονείς τους ως τέκνα τουρκικής ιθαγενείας των προσφευγόντων 1 και 2. Από τα απορρέοντα από το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως και από το άρθρο 3 της αποφάσεως 2/76 του Συμβουλίου Συνδέσεως δικαιώματα συμμετοχής στην εκπαίδευση προκύπτει δικαίωμα διαμονής, το οποίο πρέπει να έχουν και οι έχοντες δικαίωμα επιμέλειας γονείς.

Κατά συνέπεια, οι προσφεύγοντες ζητούν

να υποχρεωθεί ο καθού δήμος, κατόπιν ακυρώσεως των αποφάσεων της 18ης Μαρτίου 2019, να αποφασίσει εκ νέου επί των αιτημάτων παρατάσεως σύμφωνα με τη νομική εκτίμηση του δικαστηρίου.

Ο καθού ζητεί:

Να απορριφθεί η προσφυγή [σελ. του πρωτοτύπου 4]

και προς αιτιολόγηση του αιτήματός του αναφέρεται στους λόγους των προσβαλλόμενων διαταγών δημοσίας τάξεως. Συμπληρωματικώς προβάλλει ότι οι προσφεύγοντες 3 έως 5 δεν μπορούν να επικαλούνται δικαιώματα από το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, διότι οι γονείς τους δεν απέκτησαν κανένα δικαίωμα από το άρθρο 6 ή το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

Ο καθού ανέστειλε κατά τον χρόνο της προθεσμίας συνδιαλλαγής (στη διαδικασία προσφυγής και στη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του εισηγητή) την εκτέλεση των προσβαλλόμενων διαταγών δημοσίας τάξεως.

[παραλειπόμενα] [παραπομπή στον φάκελο της δικογραφίας]

II.

Η εκδίκαση της διαφοράς πρέπει να ανασταλεί. Σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ πρέπει να ζητηθεί η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί των ερωτημάτων που διατυπώνονται στο διατακτικό της διατάξεως. Τα ερωτήματα αυτά αφορούν την ερμηνεία της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, δεδομένου ότι πρόκειται για την ερμηνεία διατάξεων του ενωσιακού δικαίου.

1. Η νομική εκτίμηση της προβαλλόμενης από τους προσφεύγοντες αξιώσεως, ήτοι να υποχρεωθεί ο καθού κατόπιν ακυρώσεως της αρνητικής του αποφάσεως της 18ης Μαρτίου 2019 να αποφασίσει εκ νέου επί του αιτήματος άδειας διαμονής, συναρτάται με την υφιστάμενη νομική κατάσταση.

Το κατά τα ανωτέρω καθοριστικό νομικό πλαίσιο της διαφοράς αποτελούν οι ακόλουθες διατάξεις του εθνικού δικαίου:

Άρθρο 4 AufenthG

(...)

(5) Αλλοδαπός ο οποίος απολαύει δικαιώματος διαμονής κατ' εφαρμογήν της Συμφωνίας Συνδέσεως ΕΟΚ/Τουρκίας υποχρεούται να αποδεικνύει την ύπαρξη του δικαιώματος αυτού διά της κατοχής άδειας διαμονής, εφόσον δεν διαθέτει

άδεια εγκαταστάσεως ή άδεια μόνιμης διαμονής εντός της ΕΕ. Η άδεια διαμονής χορηγείται κατόπιν αιτήσεως.

Άρθρο 50 AufenthG

(1) Αλλοδαπός υποχρεούται να εγκαταλείψει τη χώρα, εάν δεν έχει ή δεν έχει πλέον αναγκαίο τίτλο διαμονής και δεν υφίσταται ή δεν υφίσταται πλέον δικαίωμα διαμονής σύμφωνα με τη Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ/Τουρκίας. **[Σελίδα του πρωτοτύπου 5]**

(...)

2. Τα προδικαστικά ερωτήματα έχουν σημασία για τη έκδοση αποφάσεως και χρήζουν διασαφηνίσεως από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

α) Για τη νομική εκτίμηση της προβαλλόμενης από τους προσφεύγοντες αξιώσεως παρατάσεως των στηριζόμενων σε διατάξεις του εθνικού δικαίου αδειών διαμονής που χορηγήθηκαν αποφασιστική σημασία έχει το ποιες επενέργειες έχει η από τις 21.06.2016 πιστοποιούμενη σχολική εκπαίδευση των προσφευγόντων 3 έως 5, οι οποίοι ζουν μαζί με τους γονείς τους.

Μετά την ολοκλήρωση του χρόνου συνδιαλλαγής από τον εισηγητή μπορεί να θεωρηθεί βέβαιο ότι η προσφεύγουσα 2 κατά το χρονικό διάστημα από την 1η Φεβρουαρίου έως τις 30 Απριλίου 2016 (τρεις μήνες) απασχολήθηκε σε σχέση εξαρτημένης εργασίας με αδιαμφισβήτητο δικαίωμα διαμονής στο ομοσπονδιακό έδαφος. Για τη διάρκεια άλλων περιόδων απασχολήσεως είχε μόνον προσωρινές βεβαιώσεις, με τις οποίες δεν συνδεόταν πλέον χορήγηση άδειας διαμονής. Είναι βέβαιο ότι οι προσφεύγοντες δεν απέκτησαν δικαιώματα από τα άρθρα 6 και 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

Οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν άλλες, στηριζόμενες σε διατάξεις εθνικού δικαίου, –με εξαίρεση τη διάταξη του άρθρου 4, παράγραφος 5, AufenthG, που προϋποθέτει δικαίωμα διαμονής από συμφωνία συνδέσεως– αξιώσεις για άδειες διαμονής.

Οι προσφεύγοντες επικαλούνται ακόμη μόνον τη διάταξη του άρθρου 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, από το οποίο συνάγουν όχι μόνο δικαίωμα τέκνων τουρκικής ιθαγένειας συμμετοχής στη σχολική και επαγγελματική εκπαίδευση, αλλά συνάγουν και δικαιώματα διαμονής από αυτό για τους προσφεύγοντες 3 έως 5 με βάση τη μεταξύ των διαδίκων μη εριζόμενη σχολική τους εκπαίδευση. Η απαραίτητη για την πρακτική αποτελεσματικότητα των δικαιωμάτων των προσφευγόντων 3 έως 5 –εν πάση περιπτώσει σε σχέση με τους ακόμη ανήλικους προσφεύγοντες 3 και 4– διαμονή των προσφευγόντων 1 και 2 παρέχεται ομοίως από το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

Καθόσον οι προσφεύγοντες επικαλούνται επιπλέον, μάλιστα δε προεχόντως, τη διάταξη του άρθρου 3 της αποφάσεως 2/76 του Συμβουλίου Συνδέσεως, το

Τμήμα λαμβάνει ως βάση ότι η διάταξη αυτή αντικαταστάθηκε πλήρως από το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως και οι προσφεύγοντες δεν μπορούν πλέον να αντλήσουν κανένα δικαίωμα από αυτή.

β) Η εθνική νομολογία για τα από απόψεως δικαιώματος διαμονής αποτελέσματα του άρθρου 9 της αποφάσεως 180 του Συμβουλίου Συνδέσεως δεν είναι ενιαία.

Κατά την απόφαση του Hessischer Verwaltungsgerichtshof της 17ης Φεβρουαρίου 1997,

[παραλειπόμενα]

το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως προϋποθέτει δικαίωμα διαμονής, δεν θεμελιώνει όμως καμία αξίωση για οικογενειακή επανένωση ή για οποιαδήποτε άλλη νομιμοποίηση της διαμονής.

Ομοίως και το Hessischer Verwaltungsgerichtshof, απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 2002 [παραλειπόμενα], αν και εγείρει επιφυλάξεις, εάν ληφθεί επίσης υπόψη η απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, C-413/99, στην υπόθεση Baumbast επί του άρθρου 12 του κανονισμού ΕΟΚ 1612/86. **[Σελίδα του πρωτοτύπου 6]**

Πάντως, κατά άλλη θεώρηση, η παραγωγή αποτελεσμάτων, βάσει της διατάξεως, ως προς το δικαίωμα διαμονής αποκλείεται, όταν το τέκνο τουρκικής ιθαγένειας έχει εισέλθει στη χώρα με σκοπό την εκπαίδευση και όχι στο πλαίσιο της οικογενειακής επανενώσεως. Πράγματι, αυτοτελές δικαίωμα διαμονής αποκτούν τέκνα σε συνάρτηση με εκπαίδευση –όπως καθιστά σαφές το άρθρο 7, δεύτερη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως– μόλις με την αποπεράτωσή της.

OVG NRW, διάταξη της 3ης Απριλίου 2001 [παραλειπόμενα].

Δεν μπορούν να συναχθούν αποτελέσματα ως προς το δικαίωμα διαμονής από τη διάταξη ούτε όταν κατά το χρονικό σημείο της εισόδου του τέκνου τουρκικής ιθαγένειας στη χώρα οι γονείς έχουν όχι πλέον την τουρκική ιθαγένεια, αλλά αυτή του κράτους μέλους υποδοχής.

OVG Rheinland-Pfalz, διάταξη της 29ης Ιουνίου 2009 [παραλειπόμενα].

Κατά μια άλλη άποψη, τέκνα τουρκικής ιθαγένειας, που πληρούν τις λοιπές προϋποθέσεις του άρθρου 9, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, έχουν προστατευόμενο από το ενωσιακό δίκαιο δικαίωμα διαμονής κατά τη διάρκεια επίσης της εκπαίδευσής που μπορεί να τους παρέχεται κατά τη διάταξη αυτή.

VG Karlsruhe, απόφαση της 2ας Ιουλίου 2004 [παραλειπόμενα].

Από την εθνική νομολογία άλλων κρατών μελών είναι γνωστή στο αιτούν δικαστήριο η απόφαση του Raad van State της 27ης Νοεμβρίου 2008,

[παραλειπόμενα]

με την οποία γίνεται δεκτό ότι το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως αφορά σύμφωνα με τον σκοπό της αποφάσεως του Συμβουλίου Συνδέσεως –της σταδιακής εντάξεως Τούρκων εργαζομένων– μόνον τέκνα Τούρκων εργαζομένων, όπως περιγράφονται στα άρθρα 6 και 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως [παραλειπόμενα].

γ) Το Τμήμα τείνει προς την άποψη ότι το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως δεν παράγει αποτελέσματα ως προς το δικαίωμα διαμονής, εν πάση περιπτώσει όταν οι γονείς δεν έχουν αποκτήσει δικαιώματα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, ή το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως (πρβλ. ερώτημα 2α).

Το ερώτημα 1 αφορά το κατά τους προσφεύγοντες σχετικό με το δικαίωμα διαμονής περιεχόμενο του άρθρου 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

Εκ πρώτης όψεως, η διάταξη ομοιάζει πολύ από άποψης δομής και προϋποθέσεων προς τη διάταξη του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης

ήτοι το άρθρο 12 του προισχύσαντος ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ (ΕΟΚ) 1612/68 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας, [Σελίδα του πρωτοτύπου 7]

και ως εκ τούτου μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει σημασία ως προς το δικαίωμα διαμονής. Πράγματι, με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου διευκρινίζεται ότι η διάταξη του άρθρου 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 ή του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 απολαύει περιωπής ως προς το δικαίωμα διαμονής, υπό ποιες προϋποθέσεις αυτή προκύπτει και ποια είναι η εμβέλειά της.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουνίου 2013, C-45/12 [ECLI:EU:C:2013:390], Hadj Ahmed, σκέψη 46· απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2010, C-310/08 [ECLI:EU:C:2010:80], Teixeira, σκέψη 61· απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, C-413/99 [ECLI:EU:C:2002:493], Baumbast και R, σκέψη 73 επ· απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2010, C-480/08, σκέψη 86 επ· απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, C-263/86 [ECLI:EU:C:1988:451], Humbel και Edel, σ. 24 επ· απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1989, C-389/87 [ECLI:EU:C:1989:130],

Echternach και Moritz, σκέψη 29 επ., και της 23ης Φεβρουαρίου 2010, C-310/08, σκέψη 19· απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, C-413/99, σκέψη 54· απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαΐου 2013, C-529/11 [ECLI:EU:C:2013:290], Alarape και Tijani, σκέψη 48.

Η διάταξη του άρθρου 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως εμφανίζει όμως και σοβαρές διαφορές σε σχέση με τις προαναφερθείσες ρυθμίσεις.

Συγκεκριμένα προκαλεί εντύπωση ότι η διάταξη αυτή, σε αντίθεση προς τα άρθρα 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 και 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68, σκοπεί κατά το γράμμα της να ευνοήσει μόνο τέκνα τουρκικής ιθαγενείας.

Το ότι η ιθαγένεια των τέκνων Τούρκου εργαζομένου –όπως προϋποθέτει το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως– θα έχει σημασία για την ένταξη στο κράτος μέλος υποδοχής, δεν συνάγεται ούτε από το όλο πλαίσιο της διατάξεως του άρθρου 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως. Πράγματι, με τη διάταξη αυτή ευνοούνται μέλη της οικογένειας του Τούρκου εργαζομένου, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ιθαγένειά τους, σε σχέση με την πρόσβαση στην αγορά εργασίας και επομένως σε σχέση επίσης με τη διαμονή τους. Στην παράγραφο 2, η ευνοϊκή αντιμετώπιση των τέκνων –ομοίως χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ιθαγένειά τους– συνδέεται με την ολοκλήρωση επαγγελματικής εκπαίδευσής στο κράτος μέλος υποδοχής. Αν υποτεθεί ότι και οι δύο κανόνες συνδέονται μεταξύ τους από συστηματικής απόψεως ως προς το δικαίωμα διαμονής, δεν έχει νόημα να εξαρτάται τότε η πρόσβαση στην (επαγγελματική) εκπαίδευση από την κατοχή τουρκικής ιθαγενείας. Από την άποψη αυτή θα μπορούσε το περιεχόμενο του κανόνα του άρθρου 9 –παράλληλα με την αναμφισβήτητη σημασία του ως κανόνα για την απαγόρευση των διακρίσεων και το δικαίωμα συμμετοχής στην εκπαίδευση (προπάντων στη δεύτερη περίοδο)– να περιορισθεί στο περιεχόμενο ενός κανόνα προγραμματικού χαρακτήρα.

Επιπλέον, η από απόψεως δικαιώματος διαμονής ενσωμάτωση μέσω της προσβάσεως στην αγορά εργασίας σε συνάρτηση με την εκπαιδευτική πορεία στο κράτος μέλος υποδοχής ρυθμίζεται λεπτομερώς, αλλά όχι άνευ προϋποθέσεων, στο άρθρο 7. Έναντι των λεπτομερών αυτών ρυθμίσεων δεν μπορεί ένα δικαίωμα διαμονής που αντλείται μόνον από την (έστω και πρώην) ιδιότητα του εργαζομένου ενός από τους Τούρκους γονείς, με τον οποίο ζει το τέκνο, να αποφύγει αξιολογικές αντιφάσεις, όταν οι γονείς αυτοί δεν έχουν αποκτήσει ίδια δικαιώματα από το άρθρο 6 ή 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως.

δ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο βασικό ερώτημα για το σχετικό με το δικαίωμα διαμονής περιεχόμενο του άρθρου 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως (πρώτο ερώτημα) ανακύπτουν για το αιτούν δικαστήριο τα ζητήματα που διατυπώνονται στο πλαίσιο του δεύτερου ερωτήματος σχετικά με τις προϋποθέσεις δικαιώματος διαμονής αντλούμενου από το άρθρο 9 της

αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως και με τις έννομες συνέπειες.
[Σελίδα του πρωτοτύπου 8]

Συναφώς, το ερώτημα 2α επικεντρώνεται στο νομικό καθεστώς των γονέων, δηλαδή αν πρέπει αυτοί να έχουν ήδη αποκτήσει δικαιώματα από το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως (κυρίως) ή από το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως (με παρεπόμενο τρόπο), προκειμένου να μπορούν να διευκολύνουν την απόκτηση δικαιωμάτων από τα τέκνα τους (ή ενδεχομένως και από προγονούς) κατά το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως –υπό τις λοιπές προϋποθέσεις της διατάξεως.

Το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται με το ερώτημα 2β στη νομολογία του Δικαστηρίου που αφορά την προϋπόθεση της «νόμιμης εργασίας». Αν στο ερώτημα 2α πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση, ισχύουν τότε για τη νόμιμη εργασία των γονέων οι ίδιες προϋποθέσεις με αυτές που θέτει το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, και μπορεί να εφαρμοσθεί με αναλογικό τρόπο η διαμορφωθείσα για το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ερμηνεία στο άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως;

Αν στο ερώτημα 2α πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση, δεν υπάρχει χρονικό πλαίσιο, το οποίο να απαιτείται για την άσκηση της νόμιμης εργασίας. Αρκεί εν προκειμένω για τη γένεση της αξιώσεως των τέκνων τουρκικής ιθαγένειας κατά το άρθρο 9 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως η διάρκεια (μόνον) τριών μηνών της εργασίας ενός των γονέων και είναι η πραγματική φοίτηση στο εκπαιδευτικό ίδρυμα προϋπόθεση για την απόκτηση και την περαιτέρω ύπαρξη δικαιώματος διαμονής (ερώτημα 2γ);

Το ερώτημα 2δ, τέλος, επικεντρώνεται στην επίκληση του δικαιώματος τέκνων τουρκικής ιθαγένειας, για τα οποία αυτή θα είναι στην πραγματικότητα δυνατή στην περίπτωση της ανηλικότητας τους μόνο με την παρουσία ενός από τους γονείς που έχουν δικαίωμα ανατροφής τέκνου. Μπορεί από το δικαίωμα διαμονής τέκνων τουρκικής ιθαγένειας να συναχθεί για έχοντες δικαίωμα επιμέλειας γονείς δικαίωμα διαμονής –περιορισμένο ενδεχομένως λόγω της ανηλικότητας και της πραγματικής φοιτήσεως στο εκπαιδευτικό ίδρυμα;

[παραλειπόμενα]